

(У зв'язку з 63-ю річницею прийняття Конвенції про запобігання та покарання злочину Геноциду)

У 1932-33 був голод в СРСР. Двадцять років по тому Рафаель Лемкін, польсько-американсько-єврейський юрист, один з авторів конвенції, запропонував наступні зауваження до двадцятої річниці голоду в статті, яку він назвав «Радянський геноцид в Україні»:

“Те, про що я хочу говорити, є, мабуть, класичний приклад радянського геноциду ... знищення української нації. ... Третій напрямок радянського плану був направлений на фермерів, велику масу незалежних селян, які є носіями традицій, фольклору і музики, національної мови та літератури, національного духу України. Зброя використана проти цього прошарку є, мабуть, найстрашніша з усіх – голод. Між 1932 і 1933 роками померли від голоду 5000000 українців ... ”

Для того, щоб краще зрозуміти масштабність цього геноциду, зауважте, що згідно радянського перепису 1926 року було 31 мільйон українців в СРСР. Перепис 1937 р., як тільки недавно з'ясувалося, показує лише 26 мільйонів. Таким чином 5000000 зниження за 11 років. Інші групи населення в СРСР зросли на 17% за той же період часу. Як би українцям дозволили рости, то їх мало бути 36 мільйонів у 1937 році. Розбіжність є 10 мільйонів, яка включає ненароджених дітей постраждалих. Таким чином 7-10 млн.є достатньо виважена цифра . Росіян за цей період збільшилося на 23%. Щоб краще зрозуміти гидоту цього радянського злочину, зауважте, що в число жертв включено близько 3 мільйонів дітей.

Конвенція про геноцид відслідковує Геноцид вірмен 1915 року під час Другої світової війни, український Голодомор 1932-33 років та Голокост під час Другої світової війни. Цікаво, що з точки зору Конвенції, з цих трьох основних геноцидів тільки український стався в мирний час.

Це правда, що геноцидів відслідковується більше: в Камбоджі, Зімбабве, Боснії та Герцеговині, Руанді, Дарфурі, і навіть курдів в Іраку. Чистота ефективності Конвенції, може бути поставлена ??під сумнів насамперед у галузі покарання. Адже Міжнародний кримінальний суд був створений щойно п'ятдесят років пізніше, і, можливо, залишається не дуже ефективний до сих пір. Тим не менше, значення Конвенції є в тому, що кодифіковано слово “геноцид”, розширено під визначення геноциду в “мирний час”, так само як і у воєнний час і розглянута запобігання як і покарання, хоч позбавленого серйозного механізму правозастосування. Конвенція набула значного морального стандарту так, що лише найбільш зухвалі можуть діяти всупереч її умовам.

Саме завдяки цьому стандарту Конвенція як і раніше актуальна сьогодні. Ми живемо в набагато більш прозорім світі. Сьогодні кіберпростір є величезним форумом для вибору форми організування та поширення революцій. Точно так само, кіберпростір є захисним

механізмом по стримуванню або запобіганню геноциду великого масштабу. Але тільки тому, що світ визнає Геноцид, як найтяжчий мислимий злочин, як вбивство по багатьом пунктам з чітко визначеним злим наміром. Конвенція значною мірою відповідальна за це.

Під час тривалої дискусії навколо розробки та прийняття Конвенції в 1940-х роках принаймні одна з форм геноциду, культурна, була розглянута і потім відхилена. Можливо, сьогодні був би хороший час, щоб почати процес перегляду.

Розглянемо справу української етнічної спільноти в Росії.

Порушення Росією, у своїх кордонах, прав людини і прав меншин є сумне і відоме. Верховний комісар ООН з прав людини, під час недавнього візиту в Росію, повідомила, що "Росія в даний час має найбільшу кількість справ, що знаходяться на розгляді Європейського суду з прав людини". Це було частково віднесено на рахунок ендемічних проблем, що існують у правовій системі Росії. Проте це почуття передає рівень осуду практично без наслідків. Закон Росії про релігію визнає лише релігії, які діяли під час правління Йосипа Сталіна, видатною силою якого є російське православ'я. Українське православ'я чи український католицизм офіційно оголошені поза законом, хоча дозволено функціонувати без юридичної реєстрації або власності. Меншини функціонують, але не отримують ніякої державної допомоги. Насправді у Росії немає міністерства по справах меншин. У випадку з українською меншиною, яка є найбільшою в Росії, зовсім недавно, Росія взяла на себе серйозні кроки, щоб обмежити її подальшу діяльність. Справи про закриття двох великих українських громадських організацій в даний час є в судах в Росії і в Страсбурзі. Міністр закордонних справ Лавров визнав політичний характер процесу ліквідації. Це являє собою культурний геноцид, хоч не у визначенні Конвенції, але, тим не менш, такий, якому потрібно запобігти.

Конвенція про Геноцид і її молодший брат Декларація прав людини, тим не менш залишаються стандартами, за якими міжнародне співтовариство і міжнародні організації мають управляти. Визнаючи це велике досягнення, співтовариство націй ООН повинно рухатися вперед, щоб розширити цей моральний стандарт в постійно мінливому і прозорому світі.

Нью-Йорк, 8 грудня 2011

Аскольд С. Лозинський, Світовий Конгрес Українців, [Майдан](#)